

GFS

De inspraakkanalen van Ambrosia's Tafel Moeilijk bereikbare inwoners van Nieuw Gent krijgen een stem

Bewonersinspraak in het lokale beleid is een fantastisch principe maar de praktijk toont dat sommige doelgroepen geen aansluiting vinden bij dat inspraakproces. De stad Gent en Ambrosia's Tafel proberen daar iets aan te doen in de wijk Nieuw Gent. De klassieke inspraakkanalen worden aangevuld met alle mogelijke media: van video tot kalligrafie.

BART VAN MOERKERKE

Elke Gentenaar moet de kans krijgen om in dialoog te treden met het stadsbestuur, zo staat in het Gentse bestuursakkoord. In de wijkprogramma's die voor elke wijk worden gerealiseerd, is er plaats voor inspraak van de inwoners. Twee keer per bestuursperiode trekken de burgemeester en de schepenen naar elke wijk voor een debat. Helaas laten niet alle groepen in gelijke mate hun stem horen. In alle wijken zijn etnisch-culturele minderheden en Gentenaars die in armoede leven, ondervertegenwoordigd in de inspraakrondes. Er zijn dus inspanningen nodig op maat van die moeilijk bereikbare doelgroepen.

Een eerste traject ging van start in het voorjaar van 2006, de stad sloot een convenant met Samenlevingsopbouw Gent en het Intercultureel Netwerk Gent. In

de daaropvolgende jaren zetten zij met de gebiedsgerichte werking van de stad een traject op in vier wijken en met vijf doelgroepen. De resultaten van de werkwijze waren over het algemeen positief: de inspraaksessies hadden niet enkel on-

Ann Langelet. 'We staan open voor alle media.

Het belangrijkste is de inhoud van het verhaal en

de visie van de inwoners op het leven in de wijk.'

middellijke effecten, ze bleken bovendien een aanzet te zijn voor het ontstaan van nieuwe samenwerkingsvormen tussen bewoners onderling, en tussen bewoners en professionelen.

De stad besloot een vervolgtraject op te zetten. Ze ging een convenant aan met Ambrosia's Tafel om de stem van moeilijk bereikbare doelgroepen in Nieuw Gent en de Bloemekenswijk aan de oppervlakte te brengen. Het convenant voor Nieuw Gent is intussen afgesloten, tijd voor een voorlopige én voorzichtige evaluatie met Ann Langelet en Paul Bottelberghs van Ambrosia's Tafel.

Verhalen vertellen

Ambrosia's Tafel werkt aan multimediale geletterdheid of mediawijsheid. Bewust

omgaan met media en die media gebruiken om met elkaar in dialoog te gaan, dat zijn de uitgangspunten van de vzw. Ze is actief in scholen, waar ze leraren opleidt in mediawijsheid en hoe die door te ge-

ven aan de leerlingen, en heel lokaal in verschillende wijken in Gent, waar ze met de inwoners aan de slag gaat.

‘In Nieuw Gent bijvoorbeeld zijn we al sinds onze start vijf jaar geleden actief,’ zegt Ann Langelet. ‘We zijn er dagelijks aanwezig, in de wijkgezondheidscentra, op vergaderingen allerhande maar evengoed op een bankje in het park. De inwoners kennen ons, ze vertrouwen ons. Ze vertellen ons hun verhalen, wij vragen of ze die niet op de een of andere manier willen vastleggen. Ze kiezen zelf het medium waarin ze zich het best kunnen uitdrukken: voor kinderen zijn dat misschien tekeningen, voor jongeren gedichten, voor hiphoppers een videoclip, voor ouderen kan dat kalligrafie zijn. We staan open voor alle media. Het belangrijkste is de inhoud van het verhaal en de visie van de inwoners op het leven in de wijk. Wij nemen dat proces en dat verhaal op video op. We tonen de filmpjes op buurtfeesten of speciale evenementen en we brengen ze op ons digitaal platform voor mediawijsheid, waar iedereen gebruik kan maken van de kennis en de methodiek.’

Naar buiten kijken

In Nieuw Gent vinden verschillende doelgroepen moeilijk aansluiting bij de ‘gewone’ inspraakkanalen. Het is een wijk met veel hoogbouw, met 134 nationaliteiten, met behoorlijk wat mensen die in armoede leven, met autochtone inwoners die hun vroegere netwerk in de buurt zagen afbrokkelen en die vereenzamen. Door haar manier van werken bereikt Ambrosia’s Tafel andere mensen dan de stedelijke gebiedsgerichte werking die vooral via de organisaties in de wijk werkt en die de inwoners vooral schriftelijk aanspreekt. ‘Tijdens een buurtfeest hebben we gratis foto’s genomen. Gezinnen en families uit de wijk poseerden tegen een witte achtergrond,’ zegt Paul Bottelberghs. ‘Als je die foto’s naast elkaar hangt, zie je meteen wie in de wijk woont en zie je meteen

ook mogelijke samenlevingsproblemen. Kroostrijke, allochtone families, een alleenstaande moeder met twee kinderen, een bejaarde, blanke mevrouw met haar hondje. Het is niet verwonderlijk dat die laatste problemen heeft met de manier waarop de wijk zich de voorbije decennia ontwikkeld heeft. Wij proberen natuurlijk dwarsverbanden en dialoog tot stand te brengen. Misschien werkt die mevrouw

voor haar hobby wel samen met Shabini, een Soedanese kunstenaar die al zes jaar in de wijk woont en die iedereen kent.’

Een ander project in Nieuw Gent was ‘Vensters’. Ambrosia’s Tafel ging van deur tot deur in de hoogbouwappartementen. Soms kregen de medewerkers de deur op de neus, vaak mochten ze binnenkomen. Ann Langelet: ‘We filmden het mooie zicht vanuit de flat, dat in scherp contrast staat met de troosteloosheid van het gebouw aan de buitenkant. Langzaam zette de camera dan een stap achteruit waardoor ook een deel van het interieur van de flat in beeld kwam. Boven op de beelden vertelden de bewoners hun verhaal over de wijk, wat hen stoort, wat ze goed vinden, met wie ze contact hebben.’

Confronterend

Intussen heeft Ambrosia’s Tafel haar werk in Nieuw Gent overgemaakt aan de gebiedsgerichte werking en de stedelijke beleidsmakers. Iedereen is het erover eens dat de gebruikte methodieken om moeilijk bereikbare doelgroepen aan te spreken, werken. Nu is de vraag hoe er met dat materiaal aan de slag gegaan wordt. Want het is duidelijk dat het niet in een ‘format’

steekt dat de stad gewoon is: het is geen rapport met verslagen, cijfers en tabellen maar een geheel van video’s en foto’s. Paul Bottelberghs: ‘Je kunt ons als een soort golfbreker zien die allerlei zaken naar boven brengt. Natuurlijk komen er heel concrete klachten en bekommernissen naar voren waarop de stad rechtstreeks kan ingrijpen. Maar je kunt lang niet alles concreet vertalen, laat staan dat je het

Paul Bottelberghs: ‘Je kunt ons als een soort golfbreker zien die allerlei zaken naar boven brengt.’

onder de bevoegdheid van een of andere schepen kunt onderbrengen. Je hebt heel veel verschillende werelden in zo’n wijk. Soms vinden die elkaar, soms bestaan ze volledig naast elkaar. Soms werken mensen samen, soms hebben ze schrik van elkaar. Video’s, tekeningen, schilderijen zijn uitermate geschikt om die complexiteit en de dikwijls diepe kloof tussen al die werelden te tonen. Dat kunnen woorden niet. In die zin is ons werk ongetwijfeld soms zeer confronterend voor de stad. Ik ben me ervan bewust dat het vertalen van dat complexe beeld in de gebiedsgerichte werking en in het stedelijke beleid een moeilijke klus wordt.’

Ambrosia’s Tafel zelf zet haar werk in Nieuw Gent voort. Want wat ook duidelijk is: de stad zal niet alles kunnen oplossen. De grootste inspanning zal van de wijkbewoners moeten komen, met initiatieven als Ambrosia’s Tafel als katalysator.

Bart Van Moerkerke is redacteur van Lokaal

www.ambrosiastafel.be
www.platformvoormediawijsheid.be